

Ivana Peroutková

Ukradené štěně

Ilustrovala
Nanako Ishida

albatros

Ukradené štěně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková

Ukradené štěně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Albatros

Ivana Peroutková

UKRADENÉ ŠTĚNĚ

Ivana Peroutková

Ilustrovala Nanako Ishida

UKRADENÉ ŠTĚNĚ

Albatros

© Ivana Peroutková, 2018
Illustrations © Nanako Ishida, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05259-5
ISBN e-knihy 978-80-00-05329-5 (1. zveřejnění, 2019)

Frantík se představuje potřetí

Možná ho už znáte. Frantík je osmiletý kluk a chodí do třetí třídy. Zatím příliš nevyrostl, při tělocviku stojí poslední v řadě. Zato hlavu má plnou nápadů a fantazie. Vždycky vymyslí něco zvláštního, a navíc umí vyřešit leccjakou záhadu. Dokonce i opravdový detektivní případ!

O prázdninách malý detektiv objevil vzácnou porcelánovou cukřenku, kterou někdo ukradl ze zahradního stolu tety Emilky. A na podzim odhalil dva lupiče, kteří vykradli malé starožitnictví na náměstí.

Ta poslední krádež otřásla celým městečkem. Policie byla tenkrát naprosto bezradná a pan starožitník Jan Pěnkava si v krámku tiše zoufal. Naštěstí se do případu zapojil Frantík. V pátrání mu pomohli dva nejlepší kamarádi – spolužák Matěj a jeho o rok mladší sestra Zdiša. Dětem poradil i bezvadný sochař Ondřej Pitрман. Ovšem k dopadení zlodějů nakonec přispěl hlavně Frantíkův milovaný pes, čtyřměsíční vlčák Kazan.

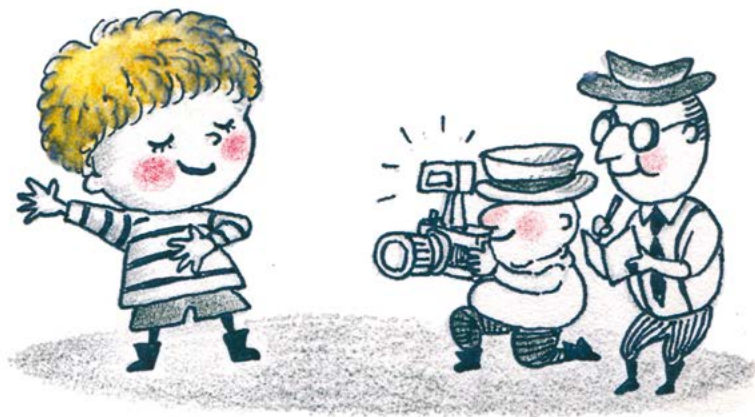

Mimořádná událost způsobila obrovský rozruch. Obyvatelé městečka o ničem jiném nemluvili. Též redaktor místních novin požádal malého detektiva o rozhovor. A tehdy Frantík řekl: „Bez kamarádů a Kazana bych zloděje nevypátral.“

„To je krásná a vznešená myšlenka,“ přikývl uznale pan redaktor.

„Prosím, a napište, že mám Kazana strašně moc rád,“ přál si Frantík.

„Samozřejmě,“ slíbil ochotně redaktor. „A děkuji za zajímavý rozhovor.“

Frantíkovi rodiče byli na synka velice pyšní. Tatínek, vyhlášený čalouník František Lebeda, při čtení rozhovoru dojatě zaslzel. Maminka článek pečlivě vystříhla a schovala na památku. Byla na synka hrdá. Zároveň se o něj však bála. Potají doufala, že se pátrací dobrodružství nebude opakovat.

A přece se znovu stane něco naprosto neuvěřitelného. Něco, co malého detektiva donutí pátrat jako nikdy předtím. A proč? Protože tentokrát bude okraden přímo samotný Frantík.

První sníh, první stopy a vánoční trh na náměstí

Všechno začalo druhý týden v prosinci. Jednoho nedělního rána se Frantík probudil a sotva otevřel oči, spatřil, jak se za oknem snášejí sněhové vločky.

„Sněží! Sněží!“ vykřikl Frantík a honem vyskočil z postele a hnal se k oknu.

Celý dvůr zářil bělostí. Taky tatínkova čalounická dílna, která stála na konci dvora, byla zasněžená. I střechu psí boudy pokryla sněhová nadílka. Ale Kazan ve sněhu dováděl, jako by ho vůbec nestudil. Vyskakoval a vyhazoval čumákem sněhové spršky do vzduchu. Až se najednou zastavil a zadíval se k nebi. Jako by se divil, co odtamtud vlastně padá.

Vždyť on se narodil v létě a vidí sníh poprvé, uvědomil si Frantík. Vzápětí si ale pomyslel, jak pes od prázdnin povyroste. Tlapky mu zesílily, čumák se protáhl a huňatá srst zhoustla. Nebyl už tak roztomilý jako malé štěně. A přesto se Frantíkovi zdál čím dál krásnější.

Chlapec otevřel okno a do mrazivého povětří zavolal: „Kazane! Kazánku! To je sněhu, vid'. Počkej na mě! Půjdeme na procházku!“

Jakmile se Frantík v kuchyni nasnídal, teple se oblékl, seběhl schody na dvůr a vyrazil se psem ven. Za brankou zaváhal. Když zahne doleva, dojde na náměstí, kde je vánoční trh a kde může

v podloubí zazvonit na Matěje a Zdišu. Ale když zabočí doprava, dostane se za město na zasněženou planinu.

Chlapec se nejdřív rozhodl pro planinu.

Tady bylo nádherně! Sníh přestal padat a na modrém nebi vysvitlo sluníčko. Zasněžená planina se třpytila jako stříbro. A všude takové ticho. Jako bych se ocitl někde na severním

pólu, napadlo Frantíka. Docela sám, jen já a Kazan, zasníl se Frantik, protože on rád sníl. A už si představil iglú, eskymácké obydlí vystavěné ze sněhových a ledových kvádrů. Nato v duchu uviděl bílé medvědy, polární lišky a ojíňené parohaté soby. A ještě si představil sněžné tuleně mručící na zamrzlých krách, než jejich mohutná těla vklouznou do ledového oceánu.

Ale tulení mručení pomalu doznělo a chlapec se opět zahleděl na bílou pláň. Nic víc kolem nebylo. Jen v dálce v údolí zamrzal rybník a za ním se zvedal zachumelený les.

